

ЛЮБОВ КРОНЕВА • БАБИНИ-ЯГИНИ

Издателство Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007);
в категория Разпространение на българската книга (2011)

Златен лъв на Асоциация *Българска книга*:

за цялостен принос в издаването на съвременна българска литература (2002);
за оформление и полиграфическо изпълнение (2005);
за динамична културна и издателска политика (2014);
за най-добър издателски проект (2016);
за цялостна политика и забележителни постижения в изданията за деца (2017)

Константин Константинов – за принос (2005) и цялостен принос в книгоиздаването за деца (2018)

Южна пролет – за най-голям принос в издаването на дебютна литература (2018)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на книгата, Франкфурт (2003)

© Любов Кронева, автор, 2020
© Надежда Радулова, редактор, 2020
© Христо Гочев, художник, 2020
© Издателство Жанет 45, 2020
ISBN 978-619-186-545-1

БАБЫ

*Любов
Кронева*

НИ-

ЯГЫ

НИ

ТРИ НОЦИ

Всички им се възхищаваха, завиждаха – каква любов! От осми клас в езиковата гимназия, рамо до рамо следват за електронни инженери, завършват със златни медали, почват работа пробно в западни фирми, харесват ги, назначават ги. Оженват се в средата на лятото, пищна сватба, гърми шампанско за здраве и благополучие, меден месец на гръцкото крайбрежие. Снимки във Фейсбук – винаги прегърнати, сякаш за десет години са се сраснали като сиамски близнаци. Нейните родители им купуват апартамент на тиха уличка зад булевард „Стамболийски“, неговите родители го обзавеждат, намекуват за внуци.

И буквално месец след като се връщат от Гърция, той ѝ съобщава, че има любовница, а тя отдавна не го интересува като жена, тоест интересува го да чука всяка друга, но не и нея, което е без значение, от значение е осигуреният им стандарт на живот, ето – щели да им подарят екскурзия до Бали. Подробностите от този разговор не се знаят, какво още

се е казало, сестра ѝ мълчи като партизанка на разпит, такава си е от малка, държи всичко в себе си, а ти се досещай. Той я пребива така, че тя припада. Свестява се в коридора, не може да стане, пълзи на четири крака, пада, пак пълзи, стига някак си до изтривалката пред вратата на съседите, техни приятели. Добре че имат куче да я усети и да се разлае. Хората я прибират, викат Бърза помощ, откарват я в „Пирогов“, обаждат се на родителите ѝ, какво да им кажат, Весю, изфъфлила сестра ѝ с разбитата си уста, любовница, Бали, не щял да се развежда.

Баща ѝ, като чува, че е била бита, неговото момиченце, петдесет килограма с мокри дрехи, на детето му да посегне, не вярва, че е Весю, не може да повярва, нахлузва някакви дрехи, грабва ключовете си, майка ѝ по пеньоар просто намята каквото ѝ е под ръка, и двете с Наташка хукват след него. Докторите изброяват: счупен нос, пукнати ребра, счупени пръсти на лявата ръка, вътрешни кръвоизливи, сега щели да оперират носа ѝ, за да освободят дишането ѝ, пускат ги за малко при нея, лицето ѝ, няма лице, жива рана.

Дълбока нощ е, улиците, слава Богу, са празни, баща ѝ кара като състезател и плаче, нахълтва в апартамента, подреден като картинка от списание, за да живеят децата в мир и любов, онзи спи. Любовница, а?, изревава баща ѝ, в Бали ще ходиш! Грабва отворен лаптоп, оставен на леглото, и го счупва в главата му, но зетят бързо се окопитва, докопва нощната лампа, удря я в шкафчето, за да го коли с назъбените ръбове, майка ѝ изгърчава в кухнята, понеже знае къде какво държи дъщеря ѝ, измъква точилката и го

почва с нея, дръпни се бе, дръпни се, крещи на мъжа си, Наташка току пропищява, загубила ума и дума, съседни викат полицията. Откарват ги в участъка, идват и неговите родители, виждат, че синът им е целият в кръв и синини, и друго не ги интересува. Накратко. Ще се съдят.

И почва вендата, ако щете вярвайте, като в италиански филм, и се развива по следния начин.

Колата на баща ѝ осъмва с нарязани гуми, ама нарязани на ресни, с такъв хъс и злоба, тапицерията накълцана и цяла боклукчийска кофа е изсипана в купето, и кой, според вас, го е направил, без да задейства сигнализацията, ясно, някой, който има ключ и неведнъж е карал тази кола, обаче как да го докажеш на полицаите.

Същата нощ майка ѝ се прибира призори с две празни бидончета от бензин. Баща ѝ усеща по някое време, че я няма, става да я търси, да не ѝ е прилошало, събужда Наташка, пулят се един в друг, майка ѝ няма навика да изчезва сред нощ. Освен да са я отвлекли извънземните, подхвърля Наташка с цел разведряване на обстановката, баща ѝ не реагира, решават засега да не звънят на близки и познати, да я чакат и малко преди съмване тя се явява. Доволна! Значи. Отива с колата на Наташка в квартала на онези катили, оставя я през две улици, върви по сенките, причуят ли ѝ се стъпки, крие се във входове, из пътя се сдобива с два дебели клона. Безшумно излива бензина под двете коли на онези – гъл, гъл, гъл!, вълшебен звук, омотава върховете на клоните с носни кърпички, ето защо, казва на дъщеря си, трябва да имаш носни кърпички, а не вулгарни салфетки, топ-

ва ги в бензина, запалва ги и ги мята в локвите под колите, и си тръгва, без да бърза, все едно е излязла да се разходи. Мъжът ѝ се хваща за главата, можеше и ти да пламнеш като факла, как не!, проста работа е, казва тя, подпалвачеството, а онези катили коли няма да видят, докато съм жива, запомни ми думата, освен да ги заключат в гараж с въоръжена охрана, но и тогава не се знае. Защо върна бидоните, пита я Наташка, ако някой е забелязал, че се размотаваш с два бидона, това е единствената ми грешка, признава майка ѝ, в цялата операция, забравила въщи гумените ръкавици за миене на чинии, кожените ѝ се досвидели, а по бидоните имало ясни отпечатащи от пръстите ѝ, та не ги метнала в близката боклукчийска кофа, полицаите веднага щели да ги намерят, че ти нямаш досие в полицията, казва мъжа ѝ, хम्म, отговаря му тя мъгляво. Другия път ще планираш операцията с мен, казва ѝ той строго, а тя се шумгва в банята, за да измие от себе си миризмата на бензин и запява под душа „Ла донна е мобиле...“. Какъв друг път, пита го Наташка шепнешком, глас не ѝ е останал, какво още ще направите, той мълчи, но се замисля, нещо сякаш се върти из главата му, някаква идея.

Тя усеща световъртеж като при земетресение. Хем стои здраво на краката си, хем познатият ѝ свят се залашква, пропуква се и я хързулва към ръб, от който ще се продъни неясно къде, и тя вкопчава поглед в каквото докопа, уж всичко е на мястото си, панелният пейзаж зад прозореца, белият бюфет, блеснал от чистота, чашите, печката, понеже е в кухнята, прави кафе, вдъхва хубавия му горчив мирис, а ду-

шата ѝ се свила като заек, ще ѝ се да побегне, не знае кой път да хване.

В следващото действие баща ѝ е нападнат от двамина маскирани в подземния гараж на банката, където работи. Той вече е нащрек, движи се с охрана, в смисъл, че преди да излезе от къщи се обажда на охранителите да го посрещнат в гаража, пак те го изпращат, пенсионирани служители от органите на реда, вече не са в най-бойната си форма, но вдаят електрошокови палки, нахвърлят се храбро върху нападателите, викат подкрепление, маскираните скачат в колата си и дим да ги няма. Записите от камерите ясно показват номера на колата, крадена се оказва, след няколко дни я намират на един черен път край Ботевградско шосе.

Тогава Наташка влиза в оръжеен магазин и си купува нож. Автоматичен. Продавачът ѝ го избира според дланта ѝ, която е малка – да легне удобно. Натискаш едно копче, просто го погалваш с палеца си – щрак!, острието, лъскаво и смъртоносно, изскача. Прибира го в дамската си чанта, в джоба до джипесема, тежи там, усеща го постоянно. Онзи световъртеж се засилва и тя вече няма илюзията, че ще го спре, ще спре някъде на безопасно преди ръба, но няма и намерението да се хлъзга натам като овца на заколение.

Изписват сестра ѝ. Не мръдва от къщи, докато отците и синините ѝ не се заличават, разбираемо е, но и после излиза най-много до супера, звънят ѝ приятели, канят я насам-натам, отказва им. Седи вкъщи, играе покер с компютъра. Дума не обелва

за случилото се през онази нощ, никакви емоции на показ. Идеална за играч на покер с нейния математически ум, ако има страст в живота ѝ – това е, участва в състезания, къщи събират сребърни, златни купи – награди. Трябват ли ѝ пари – никакъв проблем. Веднъж на морето парите им свършват, не им се прибира още и тя се обажда на някого по телефона, за да я свърже със сериозните покерджии и сяда да играе, такава една сива мишка, другите играчи и да са чували за нея, представа си нямат какво ги чака, и ги оставя, дето се вика, по бели гащи.

След като оперират носа ѝ, в основата му се появява гърбавинка, която не я загрозява, напротив. Случайно ли е станало, докато хирургът е намествал костичките или е видял сред кървавата каша какво липсва в пъзела на лицето ѝ, малък дефект, един щрих, за да го промени. Майка ѝ я измолва, завежда я на фризьор и сестра ѝ се връща с бретон до веждите, косата ѝ отрязана до раменете, боядисана в черно, изпъкват леко хлътналите ѝ очи и ако преди хората само плъзгат погледи по лицето ѝ, вече никой не го подминава. Наташка веднага забелязва, а от двете тя е хубавицата, нея гледат, сестра ѝ, помалката – в сянката ѝ. Така беше. И за да е сигурна, че не си измисля, успява два пъти да я откъсне от компютъра, да я изведе из квартала, до виенската сладкарница с лятна градина, алпинеум и поточе, под мекото септемврийско слънце, под кленовете, които отронват червени листа по масите. Сестра ѝ се намества чак в дъното, с гръб в стената, винаги нашрек. Наташка бърбри ли, бърбри, ще ѝ се да пропука онова съсредоточаване, сковало сестра ѝ отвътре,

макар че то може да е от някаква комбинация в прекъснатата ѝ игра с компютъра. Или страхът, че Весо ще изскочи отнякъде, или страхът, че завинаги е изпаднал от живота ѝ, не, няма как да разбере какво се върти из ума ѝ, и млъква безпомощно.

Изпращат я в Италия, в хубавия град Рим, изцерил не една наранена душа, за да се поразсее, да смени обстановката, както родителите им твърдят, главното – да е далече от Весо, което премълчават, за да не споменават пред нея дори името му. Тя не иска, по-добре да се върнела на работа, не се страхувала, какво още щял да ѝ направи Весо, да я убие ли, помисли и за нас, казват жално родителите ѝ и сестра ѝ с новото си, интересно лице заминава. Идеята за Италия е на Наташка, да се подчертае с дебели букви, нейна е идеята. Там я поема приятелят ѝ Бранимир, разказва му всичко. А след срещата ѝ с Весо, каква ти среща, той я причаква, та умът ѝ тогава съвсем трябва да е изфирясал, за да се набърква в чуждия живот, щом нито са я молили, нито е била длъжна.

Гледайте сега. Офисно момиче. Права пола до коленете, високи токове, широко бежово манто и виолетова барета, закрепена над едното ухо, шик отвсякъде и крачи, сякаш улицата е нейна. Мирише на есен, на дъжд и печена тиква, диви кестени изфучават отгоре, пръскат се току в краката ѝ. Отива към колата си, паркирана в странична уличка, Фиат 500, тъмносиня, много си я харесва, и там я чака Весо. Подпрял се господарски на нейната, забележете, кола, скръстил ръце на гърдите си, чака.

Трябва, казва ѝ, да говоря със сестра ти, разкарай се, казва му тя, познава го от десетина години, а тук за първи път вижда как лицето му се изкривява от яд, слюнка избива в ъгълчето на устата му, изглежда, през всичките тези години цялото им семейство го е дразнело непоносимо, вече не го крие. Слушай, пикло, съска, блъска я върху страничния прозорец на колата, гърбът я заболява, той се озърта крадешком, празна е улицата в този здрачен час, никой не бърза към къщи, никой не извежда кучето си, и тихо ѝ обяснява какво щяло да ѝ се случи, ако му се опъва, на него такива не му минавали, щял да ѝ прати неколцина авери, за да я разчекнат, да я потрошат от бой и да напръскат муцунката ѝ с киселина, тя плъзва ръка в чантата си. Той се хили: хо, хо, хо! като злодея във филм на ужасите, предполага, че ще извади джиесема си, ще звъни, чакай да позная, в полицията, да умреш от смях наистина. Още в чантата – щрак!, острието изскача и тя го удря в онази незащитена ивица между скулата и яката на якето му, той вдига ръка инстинктивно, разрязва и дланта му. Бликва кръв. Гледат се. Тя пуска ножа в джоба на мантото си. Отключва колата, кимва му да се качва, той се намества на седалката, кръвта му капе по тапицерията, по пода, басы гадното. Наташка разкъсва пакет салфетки, подава му ги, подарва колата, къде отиваме, пита я, целият внезапно се е спихнал, сякаш с кръвта и куражът му е изтекъл, в „Пирогов“, сопва му се, да не искаш в „Хилтън“, тресе се от нерви, чак зъбите ѝ тракат.

Струва ѝ се, че вече и със затворени очи ще намери спешния кабинет, мамка му и живот, да висиш

пред тази врата, излиза един доктор, раните са от нож, казва ѝ, длъжни сме да съобщим в полицията, тя вдига рамене, гърч я разтърсва, след малко докторът ѝ носи чаша вода и някакво хапче.

Седят на пейката в коридора с Весо, превързан, във от опасност, ако не смятаме Наташка, която стиска ножа в джоба си, чакат полицаите. Хапчето почва да ѝ действа, отпуска се, всички мускули я болят, но може да говори, без да трака със зъби и да прехапва езика си. И разказва на полицаите чудна история, сглобена от криминалните хроники по телевизията, как някакви двама искали да откраднат колата ѝ, предполага, че това са искали, няма как да знае, заварили ги да се въртят край нея, уж си тръгнали. Те се качили, тогава един от онези се метнал върху капака, почнал да блъска с камък по предното стъкло, а приятелят ѝ – не се стърпява, хвърля отвратен поглед към Весо, който не забелязва, седи, вторачен в пода и мълчи – взел, че излязъл и другият го нападнал с ножа си. Полицаите някак си не ѝ вярват. И като почват въпроси. На коя улица, в колко часа, познават ли ги, имало ли свидетели, ще могат ли да ги разпознаят, как изглеждали, как били облечени, колко били високи, Наташка загубва търпение, да не съм ги мерила, извинявайте, онзи с ножа май беше висок колкото мен... приблизително. Доколко ѝ вярват, доколко – не, но съставят протокол, подписан надлежно и от двамата, Весо гък не казва.

Откарва го до дома му. Защо преби сестра ми, пита го, вбеси ме, казва той, а ти защо ѝ се върза, нали ти е безразлична, обръща се към нея, може, казва, да не ми е безразлична. Туй то! Остави тази

работа на адвокатите, казва му, той мълчи, чу ли ме, бе говедо, крясва, следващият път ще те заколя и ще те оставя, той изхъмква, излиза си.

Печената конспираторка Наташка съблича окървавеното си манто, омотава ръката си с шала, нацапва го в кръвта на Весо, оставя мантото в химическото чистене, порязах се, казва, дребна работа, обаче беля. После с помощта на салфетки и бутилка минерална вода, изчиства кръвта от седалката и пода и се прибира.

Посреща я сестра ѝ. Какво става, пита я, втрещва се в нея изпитателно и ходи по петите ѝ. Ееей, от прага да я надуши! Не ѝ казва, разбира се, за Весо. Накапала се с кетчуп и се отбила в химическото, затова се забавила. Двете се сгушват под едно одеяло, вечер захладнява, още няма парно, гледат новините по телевизията. Никъде нищо хубаво не се случва.

Срещна Бранимир на имен ден. Пролетта беше във вихъра си, джанките цъфтяха, всички донесоха люляк, вятър се разхождаше из стаите, гъделичкаше лицата им, главното – в топлата нощ витаеше очакването, че нещо ще ѝ се случи, от вълнение пръстите ѝ изстиваха, току ги допираше до сгорещеното си лице, той я покани да танцуват.

И се разхождаха из празните улици, хрупаха кашу от денонощни магазинчета, пиеха вода ненаситно, говореха, говореха, колкото години имаше зад тях – без него, без нея – важно беше да се разкажат. Майка му се развела, когато срещнала своя богат италианец, в смисъл, богат според нашенските представи, писнало ѝ от панелката край Ботевг-

радско шосе и от работата ѝ като преводачка в Кремиковци, от вредните производства и гадния въздух, подбрала Бранко и хайде – под ведрото небе и слънцето на Рим. Какво пък, разсъди Наташка, паднали ѝ се добри карти, разиграла ги умно, шапки долу. Това го премълча, то е ясно, но я жегна отвътре ревност заради жената, която заема толкова място в живота на Бранко.

Съмна внезапно, премигнаха от слънцето като прилепи. Събраха багажа си, натовариха се в колата на Наташка и се пуснаха по пътищата със смътната идея, че все някога ще стигнат до морето – цял месец имаше пред тях.

Привечер се забиха в някакъв черен път, търсеха мотел, не го намериха, загубиха се. Спряха край бостан с пъпеши, със стар орех, разперил клони до небето, извадиха спалните си чували, щурци свиреха с упоение и звезди кацаха по широките листа на ореха.

Събуди ги сърдит дядо, развика се от пътя, хем ги ругаше, че са се намъкнали в имота му и са изпотъпкали реколтата му, хем теглеше магаре, което кротко пристъпяше, не си даваше зор и спря до плета, проточи врат, загледа ги умилно и повече не помръдна. Бранко се изхлузи от чувала, облече се, без да бърза, пред разпенения собственик, намери бутилка минерална вода, наплиска се, засмя се и тръгна с протегнатата ръка към дядото. Той омекна. Човекът бил напласен. Помислил ги за цигани. Ще те оберат до шушка и ще те заколят, ако им се репчиш, но няма да се излежават като тях до пладне, нито пък циганин ще си мие сурата. Не му щял парите,

решително ги отблъсна, халал да им били пъпешите, ха, добре са му дошли. Свали торба от гърба на магарето, извади хляб, увит в кърпа, лук и сирене, както и шише ракия. Имал лозе по-нагоре, на баира, сам си правел и виното, и ракията, нито грам захар, само гроздов сок и слънце. Хапнаха, пийнаха. От дума на дума двамата с Бранко преполовиха шишето, подпряха глави на грапавия дънер и захъркаха, засвиркаха юнашки.

Наташка се приюти в сянката на колата с таблета си, слънцето вече жареше с все сила, мухи се нахвърлиха на босите ѝ крака, прибра таблета, въоръжи се с ветрило, златни дракони на черен фон, извиха се, прогониха мухите и под полуспуснатите ѝ клепачи златиста мъглица оцвети и мухите, и спящите под ореха, зелените му листа, черните му клони, разля се, затрептя в небето, после нещо стана. Уж плахо плъзнаха пукнатини из позлатата, преди да се усети, зинаха като рани. Напи се, изостави я сред къра в този лепкав от пот, мудро проточил се ден, искаше да го разтърси, да му викне: не спи, не спи, щом аз съм будна! Не помръдна. Тъмната страна на любовта, горчивата и унизителната, се разля полека, нацапа я отвътре, стани, нашепваше ѝ, остави багажа му на пътя, запали колата и се върни в своя живот, това тук не е истинско, само мираж и измама на сетивата, и се закиска, защото комично същество е човекът и огромна е нуждата му да бъде мамен...

Изведнъж се изсипа порой, а слънцето дори не се скри зад облака. Небето се чудеше плаче ли му се, смее ли му се, подхвана и двете усърдно. Скочиха бързо в колата, повикаха и дядото, но той им махна

за сбогом, яхна магарето, срѣга го с пети, водната пелена ги скри. Потеглиха преди да са затънали в калта, пред тях се изви дѣга, розови и сини мехури плуваха в локвите, възможно ли беше да е толкова зависима от спящия, от будния Бранимир, ето – надигна се и вля сила в замрелия ѝ живот, че и с дѣга над него, досмеша я, но още не можеше да преглътне онази горчилка, изхлипа. Спря, преди да се качи на магистралата. Той мълчеше, гледаше я изпод вежди, сякаш всичко му беше ясно, как без малко щеше да го остави наред полето, разкърши рамене още неразбуден, напълни колата с неизветрялата миризма на лук и ракия. Просто свалиха седалките и се прегърнаха. Отгоре гръм удари, тежки струи тропаха по покрива, нека да се извали.

Две години. Тя ходи при него в Италия, той идваше често, работата му позволяваше, и всеки път, когато се срещаха на летището, питаше я ще се омъжи ли за него, а тя – ще видим, ще помислим.

На̀ ти сега.

Обажда се, значи, сестра ѝ една привечер. Наташка смята да ходи на кино с приятели, трополи из къщи – какво да облече, и се обажда сестра ѝ, за да ѝ съобщи, че щяла да се омъжва за Бранимир, вече гледали за пръстени. Нищо лично, да не я разбере накриво, а понеже за Наташка той бил само един от многото. За сестра ѝ щяло да е изгодно. Статут на италианска гражданка, здравна осигуровка, пенсия по-нататък, трябвало да се мисли за всичко отрано. Не щяла да се връща в София, намерила си подходяща работа като програмист, добри пари...

Наташка изгървава телефона. Внезапно я заболява под лъжичката, сякаш на две я разрязват, свлича се, опряла гръб в стената. Така я заварват родителите ѝ, да клечи до стената и да хлипа. Баща ѝ я пренася на дивана, майка ѝ тича в кухнята да ѝ приготви грейка с гореща вода и чай от лайка, защото се знае, че грейката и лайката помагат при всички случаи, кажи, бе детенце, кажи какво ти е. Казва им. Видимо си отдъхват, щом не е сполетяна от болест, после осъзнават. Гадост. Ако я върши собствената ти сестра и дъщеря, какво да направиш, изгървани са нещата, и все едно стоиш пред влак, понесъл се със страшна скорост, как да го спреш, можеш ли, колкото и да размахваш ръце от безсилие. Баща ѝ крачи из хола и току разперва ръце, та ѝ прилича на голяма, настръхнала птица.

Тези хора, казва глухо Наташка, прокашля се, сестра ми и... Въобще хората. Не че са жестоки, не че съзнателно искат да нараняват, проблемът не е дори в глупостта им. Чувствата им са оскъдни. Не смеят да си ги позволят, пазят се, иначе ще ги заболи от собствената им уязвимост, обаче. Надушат ли някого, който не умее да се крие, просто не иска, нахвърлят му се като пирани, мирисът на чуждата кръв ги влудява, а, глупости, глупости, казва баща ѝ. Мести чашата си с чай по масата и движенията му както винаги са точни, капка не изплисква, първо, не знаеш какво се е случило, второ, не си изслушала другата страна. Аха, първо, второ, ехидно повтаря Наташка, да съм казала, че Бранко е невинен, не съм, изпружва ръка, завъртява пръст, колкото до мен, капка от кръвта си няма да дам на пираните,

но ръката ѝ затреперва, пак я присвива онази болка, и забравя какво още иска да им каже, как именно няма да се остави на пираните. Майка ѝ се измъква, отива май в кухнята, за да говори по телефона на спокойствие, ясно, със сестра ѝ.

И тук Бранко ѝ се обажда. Вали, съобщава ѝ унило, трябвало да лети до Стокхолм, понеже работи в рекламния отдел на голяма туристическа фирма, често пътува насам-натам, нямало начин и там да не вали, цяла Европа щяла да е в локви, сякаш пеша ще джапа през Европа, а тук, прекъсва го тя жизнерадостно, има слънце и небето е синьо, и облаците са бели и перести, и аз какво научавам, щял си да се жениш за сестра ми, поздравления. Първо не разбира, не чува добре, трябва да му го повтори, щял си да се жениш за сестра ми, да, за сестра ми, той се размива и абсолютно, знаете ли, от километри личи, че се смее изкуствено. Това ли ми се готви, казва. Сигурна съм, продължава Наташка, че и майка ти я харесва, аз пък си мислех, че според нея няма жена, достойна за теб, колко съм била тъпа, сега, като се осъзнах, идва ми да умра от смях, ха, ха, ха! Бранко мълчи. И Наташка мълчи. Спал ли си със сестра ми, пита го и толкова се погнусява от себе си, че цялата се разтреперва, просто ми кажи: да или не, каквото и да ти кажа, бавно подхваща той, ще ми повярваш ли, тя разтърсва глава, не, прошепва, не, там е работата, казва той, от Стокхолм ще дойда в София, няма да ме намериш, казва му. Не може веднага да изключи телефона си, пръстът ѝ трепери и не уцелва бутоната, той още ѝ говори, вече не го слуша, непоносимо, как ще живее, без да чува гласа му. Баща ѝ гледа как

ръцете ѝ треперят, извърща се, включва телевизора, слуша прогнозата за времето, страхува се от женски истерии и какво очаква, че тя ще се разреве и ще се затръшка, не е познал. Както казахме, нито капка кръв на пираните.

Влиза майка ѝ, тъкмо отваря уста, пак звъни телефонът на Наташка. Сестра ѝ. Включва го на високоговорител, да слушат. Не ѝ ли било малко поне, тонинко поне неудобно да я изкарва пред техните подлярка и хищница, защо не се засрамяла, не я ли я изпратила при този Бранимир, за да уреди там живота си, подразбирай: с него, което никога нямало да се признае, понеже искали просто да я махнат от очите си, да не разваля комфорта им със своята беда, какво ѝ се правела сега на ошипана госпожица, ей това лицемерие не можела да го понася, сякаш тя, сестра ѝ, не знаела коя всъщност е хищницата! Наталия мразела и презирала мъжете, презирала ги до дъното на душата си, да си го признаела, ако не пред друг – пред себе си, щяло да е за нейно добро, че мъжете за нея били само сексуални обекти, докато стъпела на вратовете им, после ѝ писвали, и ако този Бранимир ѝ бил под ръка, отдавна да го е разкарала и да е забравила за него, един прост пример: онзи алпинист! Сега пък какъв алпинист, изумява се Наташка, аха, дори не го помниш, отвращава се сестра ѝ, когато санираха апартамента и ти веднага кацна на балкона да си говорите, как ще пропуснеш – мъж на прицел, ами, интересно ми беше как работи, смънква Наташка, ако беше плешив старчок, нямаше да ти е интересно, после ти отпраши на вила ли беше, на язовир ли, а той ми цъфна през нощта

на балконската врата с червена роза в зъбите, опа, вика, *греска, звинявай*, и се сурна през балкона надолу! Тук Наташка не издържа, размива се на глас и сестра ѝ май трясва скъпия си телефон в стената, а пък тя на електрониката ѝ трепери.

Среща стреснатите погледи на родителите си, смехът ѝ секва, пък и онази болка веселие не понася, забива костелив пръст в стомаха ѝ, няма да се хилиш, ще страдаш.

Това остава, казва майка ѝ, да се карате заради мъж, разбирам да е заради имоти, не че ги имаме... но мъж! Смръщва се от проявата им на толкова лош вкус. Отстъпи ѝ го, бе майче, за теб поне е ясно, че когото с пръст посочиш, твой ще бъде, а въпросният, как му беше името... Бранимир, вметва баща ѝ услужливо, имал незаконно дете, какво, какво, немощно се обажда Наташка. Може и да не е вярно, зашепва майка ѝ, озърта се през рамо, да не стигне срамотията до чужди уши, сестра ти подозира, че е негово, питала го в прав текст, отклонил се от отговора. Разбираемо е, как ще кажеш на бъдеща съпруга, че имаш дете от друга, петгодишно момченце, не го и криел, вземал го от училище, чакай бе, чакай, казва Наташка, детето е син на негов приятел, който работи в Китай с договор за пет години, скъпо му е да пътува често до Италия, а Бранко му е кръстник, в смисъл, на детето, не на баща му, ох, майчеее, колко си ми наивна! Ами, ако има още десетина деца из цяла Европа и все им е кръстник, ако някъде вече е женен, какво излиза, прекъсва я Наташка, за сестра ми става, а мен кучета ме яли, какво смяташ да правиш, пита баща ѝ. Прозява се скришом, изморен е,

пък и вече е премислил нещата, не му се виждат чак толкова драматични, щом всички са живи и здрави, другото ще се нареди. Ще се обадя на Весо, казва Наташка, да знае, че жена му ще се жени за друг, майка ѝ изохква, да не си посмяла, стой и се послушвай, съветва я Наташка, ще се разчуе, може да влязат в международните новини и да ги покажат по телевизията.

Врътва се на пета, от яд – аха! да хвъркне до тавана, притичва през стаите, излиза на кухненския балкон. Да подиша. Отстъпи ѝ го бе, майче! Сякаш е чадър. И това е цял живот, цял живот!, стига Наташка да посегне към нещо, защото сестра ѝ е по-малката, отстъпи ѝ го, обаче – край! Но как да сложи края, как да им обясни и ако Бранко и сестра ѝ... какво тогава, нека бъдат щастливи, вдига очи към ясната, почти пълна луна и скимти през стиснати зъби.

Внезапно я сепва потракване, идва от ъгъла с метлите и лопатите, дразни я, пречи ѝ да се съсредоточи, и вибрация неясно от какво, която и в нея почва да пулсира, отива боязливо да провери, може да е гълъб или... кой знае, плъх, уф, гнус! Една от метлите. Подскача сякаш от нетърпение, дългата ѝ дървена дръжка потропва по стената, хваща я, а метлата се мушва между краката ѝ, вдига я леко нагоре и я прехвърля през парапета на балкона. Едвам успява да се вкопчи в железното перило, да замижи от ужас, метлата я дърпа към небето, долу зее бездна, пръстите ѝ се изплъзват. Някакъв мъж в блока отсреща отваря рязко прозореца си, провесва се навън и вие: не ииискам да виииждам самоубииийци, не ииискам да виииждам самоубииийци! Не искам! Тя

пък колко неща не иска, примерно този ненормалник да вдигне на крак махалата, всички да я видят как, яхнала метла, се ветрее в нищото. Пуска парапета, намества се криво-ляво на дръжката, метлата се вдига, кръжи, снишава се, подскача рязко нагоре, но Наташка е опитен шофьор, потупва я с лявата си ръка, за да завие, сръгва я с пети, и се устремява право към ненормалника, насочила дръжката към лицето му, развяла коса, за да му каже с тих, страшен глас: я да млъкваш! Веднага да си изпиеш лекарствата и да си лягаш! Той отстъпва опулен, къш, къш! – шепне и размахва ръце, сякаш пъди кокошка, но затваря прозореца и се кротва.

Ей, аман от нервни хора, изпъшква Наташка, докато волно джитка над покривите и се кефи, юхууу!, провиква се, а звездите премигват стреснати. И тук друга беда: замръзва. Ноември е все пак, а горе – олеее!, колко е студено, а тя е по едно тънко пуловерче и дънки, не знае как да приземи метлата, как да я спре, на метлата не ѝ се ще да спира, хвърчи ѝ се, вече я носи към булеварда, светнал далече под нея като коледна гирлянда, хваща я паника, зъбите ѝ тракат от студ и страх. Спокойно бе, спокойно, повтаря си, трябва да има някакъв начин, ще го открие, непременно ще го открие преди да е тупнала на магистралата като ледена шушулка, изневиделица към нея се втурва скиор на метла. Бога ми, скиор с тъмен костюм, слива се с мрака, спира рязко, отмята качулката си, жена се оказва, усукала прошарената си коса на стегнат кок, за да не ѝ пречи, ало, како, вика сърдито, ти в ред ли си, Наташка тресе глава, което си е вярно, вярно си е, не е в ред. Жената, присвила

очи ядно, насочва ръка към нея, топла вълна я облъхва, обвива я като пухено одеяло, иглички боцкат вдървените ѝ пръсти, бла...бла... опитва се Наташка, мерси, издишва накрая. Виждала съм някои да излизат и по гол задник, съобщава ѝ жената, за по-ефектно, но поне си осигуряват защита от атмосферните условия, с което категорично не съм съгласна. Вземеш ли енергия от пространството, трябва да я върнеш, а те пет пари не дават, че после някъде трева не расте, образно казано. Наташка нищичко не разбира от „образно казаното“, но схваща, че ѝ се карат, аз не исках, измънква, метлата сама. Всеки го бива, продължава жената, да събуди суровата енергия, но ще помисли ли какво да прави с нея, щом не я владее, не, защо ще мисли, ще се мята из небесата и ще създава проблеми на хората, сякаш това им е работата, да спасяват закъсали момиченца. Не съм ти „момиченце“, киснатото реагира Наташка, какво толкова, свиди ли ти се да помогнеш на някого, кармата ти ще се подобри, охо, казва жената, понаучила си думички, освен, че си нахална, и отмята глава, размива се. Жена в разцвета си, с бръчки тук-там, не крие посивелите си кичури, не ѝ пука, достатъчно сигурна е в себе си, в силата си да надделява, ще видим, ще видим, промърморва Наташка едва чуто.

Истината е, че не знае какво да прави с всичко това. Със сестра си, със слабичките ѝ раменца, с тънката ѝ разпиляна косица, закичена с куп шнолки-калинки, приглажда я, докато сестра ѝ спи на коленете ѝ. Седят на стъпалата пред къщи в късен летен следобед, загубили са ключа си, от умора и плач сестра ѝ заспива внезапно и Наташка не смее да помръдне,

гледа прозореца отсреща как пламти, помътнява, почернява, цялата се е сковала, векове минават, никой не идва, струва ѝ се, че стане ли някога, тялото ѝ ще се разпадне на части, но не помръдва, пази съня ѝ, най-беззащитното в човека, доверено ѝ е. Сестра ѝ, която се доверява безрезервно и вярва, откакто се научи да смята, вярва, че две и две винаги е четири, във всички случаи на живота, две и две, толкова е просто...

От мрака изскачат двамина „скиори“, описват кръг, колкото да огледат обстановката, да махнат на жената за поздрав, и се скриват зад облак.

Тъжък, проточва тя, каква ли е причината за тази суматоха, чакай да позная, любовна мъка, сестра ти се е набъркала, откъде пък знаеш, усъмнява се Наташка. Аз вещица ли съм, вика онази, или лукова глава, всичко се изписва в пространството, всяка история, мисъл и чувство, стоят там черно на бяло, включително простотиите. Какво значи простотии, кипва Наташка, ако душата ти се е стегнала от мъка или това вече е срамно и забранено, никога ли не ти се случва да те боли отвътре, какво правиш тогава, все умни работи ли? Онази мълчи. Ясно, не я харесва, Наташка се омърлушва. Отдавна е забелязала, че каквото и да каже, направи, няма да е просто така, защото някаква работа трябва да се свърши, а за да я харесат, непременно да я харесат, и се стареа, снишава се, изпъва се според чужди мерки, подменя себе си с някоя друга, само и само да е приятна, да я запомнят, но тук номерът не става. Наежва се под студения поглед на онази жена, разперва вътрешните си бодли, за да брани болката си, нейна си е и